

[Villumsen.]

arbejdsløshedsforsikrede, har disse været tilmeldt den offentlige Arbejdsanvisning, og det samme gælder de ikke-forsikrede, som Kommunalbestyrelsen i Landkommunerne i mange Tilfælde selv har kontrolleret, ligesom ogsaa Tremandsudvalget har været og navnlig efter de nu foreslaaede Ændringer bliver i Stand til at sætte ind med Hensyn til disse arbejdsledige. Der har altsaa været rig Anledning til at prøve, hvorledes de paa-gældende stiller sig over for Arbejde i al Almindelighed. Vi kan navnlig ikke se rettere, end at Betingelserne for at tvinge dem ud i Beskæftigelse er større, naar man undlader direkte at lovgive herom; thi naar det foregaar paa fuldt ud normal Maade, kan man beskæftige disse Arbejdere ved et hvilket som helst Arbejde, medens man efter de her foreslaaede Bestemmelser er henvist til at søge at finde Arbejde frem, som ellers ikke skulde være udført paa det givne Tidspunkt. Mon ikke et Rundspørge til Kommunerne om dette Spørgsmaal vilde give til Resultat, at man helst var fri for en Ændring som den her paatænkte?

Vedrørende det nye Stk. 1 i § 293 kan vi tilslutte os, at man søger at skabe faste Rammer for Ydelse af Tillægshjælp til vedtægtsmæssig Understøttelse. Lige siden Socialreformen blev gennemført, har man i de større Kommuner betjent sig af saadanne faste Regler, saaledes at det i mange Tilfælde vil blive en Støtte for vanskeligt stillede Kommuner, at Ensartethed nu tilvejebringes. Spørgsmaalet er saa blot, om det foreslaaede Raadighedsbeløb er tilstrækkeligt. Grundlaget for Fastsættelsen af dette Beløb skulde synes brugbart. Der er dog maaske Anledning til at overveje, hvorvidt Arbejds- og Socialministerens Beføjelse til at forhøje Raadighedsbeløbet med indtil 50 pCt. burde overføres paa endnu et Forhold ud over det i Forslaget nævnte, et særlig højt Leveomkostningsniveau inden for Kommuner. Arbejdsledigheden kan jo være af højst forskellig Karakter. Der kan være Tale om — og det kender vi navnlig fra de sidste Vintre —, at en voldsom Ledighed sætter ind grundet paa Vejrliget, selv om Beskæftigelsen i Kommunen ellers er god, medens Forholdet i en anden Kommune kan være dette, at man har et forholdsvist stort Antal ledige, hvis Arbejdsløshed er af langvarig Karakter. Saadanne to Kommuner er afgjort ikke ens stillet, naar Talen er om Raadighedsbeløbets Tilstrækkelighed. Det vil sikkert derfor være betimeligt at overveje, om ikke ogsaa Ledighedens Varig-

hed bør komme i Betragtning ved Fastsættelse af Raadighedsbeløbet, idet det er indlysende for enhver, som kender til Sociallovens Administration, at Trangen vil have en helt anden Karakter, hvor Talen er om de mere langvarigt arbejdsløse.

Ændringen til § 297, Stk. 1, tilstræber at fastlægge, hvad der kan være Tale om at yde i Kommnehjælp til Personer, som ikke er arbejdsløshedsforsikrede, syge og andre vanskeligt stillede Mennesker. Grundlaget er, som bekendt, her Folkeforsikringens Takster for Invalidere. Det Forhold, at Taksterne for Rentenyderne fuldt og helt har fulgt Prisstigningen, medens der for Arbejdsløshedsunderstøttelsens Vedkommende er foretaget visse Reduktioner grundet paa, at Lønningerne ikke er forhøjet med mere end knap Halvdelen af Prisstigningen, har i betydelig Grad mindsket Afstanden mellem Arbejdsløshedsunderstøttelsen og Rentesatserne. Dertil kommer, at det Beløb, som i Henhold til Stk. 2 er fastsat til Ekstraydelser, udgør $\frac{4}{3}$ af det Beløb, som for Rentenydernes Vedkommende er sat til personlige Tillæg, hvilket i Øjeblikket vil komme til at betyde, at 16 pCt. bliver disponibelt til Husleje, Beklædning, Brændsel m. m.

Heller ikke disse Regler er lagt strammere, end at Arbejds- og Socialministeren til Kommuner, som kommer i en særlig vanskelig Situation, kan forhøje Raadighedsbeløbet med indtil Halvdelen. Denne Ændring vil sikkert i Almindelighed kunne accepteres, idet den ligger paa Linie med de hidtidige Forhold. Der vil imidlertid blive Tale om et stærkt forøget Kontorarbejde, idet det paalægges Kommunerne at foretage saadanne Konteringer af den ydede Hjælp, at det kan paases, at der ikke ydes Hjælp ud over de fastlagte Grænser. Nogen Fare for, at Kommunerne, naar ovennævnte Bestemmelse bliver gennemført, skal komme for langt ud, er der vel næppe. For det første kan Beløb ud over de fastlagte Takster ikke anmeldes til mellemkommunal Refusion eller til Fællesudligningen, for det andet sætter man Socialministeren og Amtmændene til at paase, at eventuelle Syndere hurtigst muligt bliver bragt ind paa den rette Vej; og skulde dette sidste heller ikke frugte, kan der i Henhold til Bestemmelserne gøres Straf- og Erstatningsansvar gældende over for de lokale Myndigheder. Saadanne Bestemmelser forfejler aldrig deres Virkning. De vil altid være et glimrende Paaskud for en i Forvejen ængstelig Socialudvalgsformand, naar Talen er om Understøttelsernes Udmaaling.